

Autor: Jack Donovan

Masírování ega se lze dnes sotva vyhnout. Ať už v práci, ve škole nebo v nákupním centru, Američané chtějí po každém, aby jim řekli, jak jedineční, talentovaní a důležití jsou. V našem naruby obráceném světě jsou z nějakého důvodu slabí silnými, každý, komu se povede přežít záděň „statečný“ a nejprůměrnější úředníček z ministerstva obrany hrdina vlasti.

V Globocorp [1] se oddělení lidských zdrojů snaží přesvědčit každého Johna a Juanitu, jak naprosto nepostradatelní jsou pro úspěch celé korporace, jejich tvořivost je ceněna a kdokoli od údržbáře po generálního ředitele je schopen obrovského pozitivního přínosu. Ve své nedávno vydané knize o hodnotě práce tvrdí Matthew B. Crawford, že současné korporace znehodnocují smysluplné výkony neustálým podbíráním a tlacháním, jako kdyby každý z nás byl nějaký Einstein.

Američané rádi poslouchají, jak stateční a geniální jsou, tyto hodnoty však pro ně už vyšly z módy. Kdo je schopný vyjmenovat pět skutečných válečných hrdinů? Většinou (*hoi polloi*) také ani až tolik nejde o to, kdo je chytrý a kdo ne. Vědu využijí leda tehdy, když chtějí zhubnout, vyhrát hádku na internetu nebo zjistit, kdy nastane konec světa. Pokud zvládnete vyjmenovat deset současných opravdových vědců, jste nejspíš sám vědec.

Většina lidí si dobře uvědomuje, že žádní Einsteini nejsou – a je jim to jedno. Mají na starosti důležitější věci.

Otázka, kterou si kladou, zní: „Jsem sexy nebo ne?“

Krásní lidé slouží jako nejzářivější majáky, pevné body našeho nestabilního světa. Atraktivním modelkám nebo hercům se dostává mnohem víc pozornosti a chvály než hrdinům oceněným Medailí cti. Lidé sice milují technologie, ale používají je ke sledování *reality show* rodiny Kardashianovic. Hrnou se do posiloven, ale síla či zdatnost jsou pouze vedlejšími produkty jejich touhy být objektem touhy. Vyrýsovaný „six-pack“ [2] je ceněn víc, než kila uzvednuté na *bench-press* [3]. Každému je fuk, kolik Tatum Channing nebo Brad Pitt uzvednou, jak rychle dovedou běžet, co umí postavit nebo dokonce kolik mužů by zvládli porazit v boji. Jsou obdivováni pro svoji přitažlivost.

V dřívějších dobách byly svou přitažlivostí posedlé zpravidla jen mladé ženy. V patriarchální společnosti se žena, která zůstane na ocet, stává břemenem pro své rodiče. Taková nechtěná

„Jsem sexy nebo ne?“

žena se nemohla stát matkou, ani řídit vlastní domácnost. Zůstala buď na rodičích závislou neprovdanou dcerou, nebo se stala nezávislou, osamělou starou pannou. Pro ženy ve věku na vdávání měla přitažlivost vysokou hodnotu, a i když její význam s věkem klesá, většina mužů stále raději měla pohlednou než ošklivou ženu. Ať už vlivem kultury či přirozenosti se velké množství žen rádo maluje a zdobí, aby se alespoň zdánlivě učinily mladšími, plodnějšími, ženšťšími a obecně přitažlivějšími.

Žena, pro niž je přitažlivost nejdůležitější, je prostitutka – na schopnosti přivábit muže mezi svoje stehna totiž závisí samotné její živobytí.

Někdo poukáže na praktiky mužského zdození jako důkaz opaku, ty však mívaly úplně jiný význam. Muži se zdozením snažili působit hrozivěji nebo dát svou příslušnost ke skupině či stavu. Samurajové se oblékali do rudé, což jim mělo – stejně jako řada další jemnějších detailů jejich chování a stylu – zajistit v očích nepřátel respekt jakožto mužným soupeřů i po jejich smrti. Nezdobili se, aby si zašukali, ale aby získali uznání mužů.

Za minulý víkend vydělal film o striptérech 39,2 milionů dolarů. Od filmu *Flashdance* urazila skutečně Amerika kus cesty.

Ve své knize *The Way of Men* jsem použil příkladu šimpanzů a bonobů k popsání rozdílnosti společností ovládaných muži a ženami. I když nejsou lidoopové s lidmi totožní, srovnání šimpanzů a bonobů poskytuje užitečné přirovnání k minulému, současnému a pravděpodobnému budoucímu stavu naší společnosti.

Šimpanzi bonobo žijí díky dostatečným zdrojům potravy pohodlně. Skupiny samic v součinnosti působí proti samčí agresivitě, a tak samci zpravidla netvoří pevně spjaté skupiny. Neznají své otce, jen matky. Sex je pro ně – jak jedna barová štětka kdysi poznamenala před mým kamarádem – „jako potřesení rukou“. Protože sex je společenskou aktivitou a mají ho všichni se všemi, je běžná i homosexualita. Nejde o rozmnožování: sex funguje jako vzájemná masturbace a příjemné krácení času, které hraje v životě bonobů významnou roli. Bonobové jsou považováni za mírumilovné, a i když to nemusí být tak úplně pravda, jde nepochybně o matrilineární a výjimečně nadržovaný živočišný druh.

Šimpanzi (učenliví) tvoří patriarchální lovecké tlupy. Samci drží pospolu – samicím nezbyvá než střídavě patřit (k) jedné či druhé skupině samců. Sex je činnost sloužící k rozmnožování. Homosexualita je zřídkavá. Samci ovládají samice a samci na vrcholku samčí hierarchie ovládají skupinu.

Amerika se rychle mění na „masturbační společnosti bonobů“, zasvěcenou požitku a strukturovanou především dle zájmů žen. Stále víc mužů je vychováváno svobodnými matkami a mužům je ztěžováno sdružovat se bez ženského dohledu. Většinu tvrdé, nebezpečné práce, dříve vykonávané muži, dnes dělají stroje, dělníci v zemích, kde je lidský život lacinější nebo je její výkon usnadněn natolik, aby ji zvládl i idiot. Ženy a muži beze cti kontrolují mužskou agresivitu pomocí nesčetných zákonů a žalob, a zlobiví hoši, kteří si nemůžou najmout drahé právníky, končí v soukolí multimiliardového vězeňského

průmyslového odvětví – které se „pyšní“ nejvyšší mírou uvězněných *per capita* na světě.

V masturbační společnosti bonobů je šoustání jednou z mála činností, která mužům zbývá a při níž se můžou jako muži cítit.

Na blozích a webech hlásících se k „alternativní pravici“ se několik autorů ke kultuře tzv. „pickup artists“ [4] a jejich pojetí zdatnosti – tzv. „game“ [5] – vyjadřovalo dosti negativně.

Můj pohled je poněkud smířlivější, protože sex je v podstatě jediná mužná činnost, kterou smí většina mužů provádět, a tak „game“ vnímám jako úvodní lekci na cestě ke skutečné mužnosti. „Game“ je *de facto* cvičení v asertivitě pro generaci mladých mužů, která většinu života prožila s otázkou „Mami, můžu...?“ na rtech.

Mužnost je jako talent – někteří muži jsou talentovanější než jiní, ale jako každý talent se musí mužnost rozvíjet a procvičovat, aby výsledek za něco stál. Chlapci – vychovaní svobodnými matkami nebo „overprotective“ (přehnaně starostlivými) rodiči – jsou absolventy feministického vymývání mozků ve státních školách a nikdy nezažili výchovu nebo výcvik skupinou tvrdých chlapců. Nemůžete strčit ušlápnutému klukovi maturitní vysvědčení a čekat, že si bude umět odplivnout jako Clint Eastwood.

Při debatách o „game“ se muži „manosféry“ [6] prohrají hromadami sraček, kterými jsou hoši o děvčatech a ženách systémem krmení. Tuto práci je prostě potřeba udělat. Dokud budou mladí muži věřit nesmyslům, které o sexu a vztazích běžně slyší, budou je moci rozmazané Američanky využívat a zneužívat až do konce jejich životů. Byl jsem svědkem toho, jak se spousta těchto chlapců při dešifrování feministických mýtů o pohlavích dobrala až k otázce: „Co to vlastně znamená být mužem?“ To je velice důležitá otázka. Naneštěstí se ale zdá, že současné kulturní podmínky tlačí promiskuitu až do pozice bezpečnější dlouhodobé alternativy – a právě v tomto bodě se končí pozitiva popsaného přístupu.

Podle Andy Nowického by mohli muži neúčinněji podkopat matriarchát zřeknutím se sexu. I když pro to má své vlastní (dost možná náboženské) důvody, nemýlí se.

Naši feminističtí a globalističtí vládci by neviděli nic radši, než mladé muže (nejnebezpečnější a potenciálně nejrevolučnější skupinu každé společnosti) dokonale zabavené a rozptýlené počtem svých postelových úspěchů. Přestože to může vyvolávat zdání dominance (jakoby náhodou tím nejbezpečnějším možným způsobem), pokud je veškeré vaše jednání namířené ke zvýšení vlastní atraktivity v ženských očích, nejste o moc víc, než ochotný vibrátor. Když jsou vaše svaly jen na okrasu a všechno směřuje ke zvýšení vlastní přitažlivosti, vystupujete v ženské roli. Pokud vaše cena jako muže spočívá v množství žen ve vaší náruči, nejste víc než gigolo.

Jak poznamenal Hunter S. Thompson, sex je nejzábavnější pro amatéry. Je skvělý, když jste mladí, krásní, naivní a bezstarostní – ale: „staré kurvy se moc nehihňají“.

Mark Simpson prokázal nemalou dávku jasnozřivosti, když už v roce 1994 přišel s termínem

„metrosexuál“. Takový muž není homosexuál, ani zženštilý v tradičním okázalém slova smyslu – takto jen termín vešel do obecného povědomí. Simpson metrosexuála vykreslil jako „zrcadlového člověka“, jehož nejhlubší motivací je hledání požitků a vlastní „přitažlivost“. Možná miluje sám sebe, ale i tento cit je jen povrchní. Víc mu jde o to, jak vypadá a jak dobře šoustá, než o to, co dokázal nebo jak je uznávaný. Je to marnivost šlapky.

Hugh Hefner předběhl svou dobu. S masovým prosazováním životního stylu *à la* bonobové přišli gayové. Ještě když byli dnešní *pickup artists* ve školkách, dělali to teplouši pro čísla a pocit naplnění, posuzujíc svou hodnotu podle toho, „kolik?“ a „jak sexy?“. Homosexuálové odmítli tradiční mužskou roli a s ní spojená očekávání a všechnu svoji maskulinní agresivitu nasměřovali do bezmyšlenkovitého sexu pro sex. Jejich ideálem mužství je masturbační fantazie – nabušený *Tom of Finland*, karikatura mužné formy bez účelu, cti nebo ctnosti. Tak se gayům podařilo otevřít scénu pro objektivizaci mužů způsobem, který býval vyhrazen pro vztah mužů k ženám.

Jako průkopníci bonobo stylu poznali gayové i stinné stránky prostopášnosti. Zkušený „player“ (hráč) se nevyhnul jedné či několika pohlavně přenosným nemocem a AIDS v podstatě vymazala z povrchu zemského celou generaci „sexuálně osvobozených“ mužů. Mnoho z nich taky zaplatilo cenu psychologickou – potřeba pocitu přitažlivosti je totiž návyková. Pokud si jí ceníte úplně nade vše, stane se vaší identitou. Problémem a odvěkým prokletím žen je pevné spojení sexuální atraktivity s reprodukcí a její trajektorie s brzkým vrcholkem. Stárnutí je k mužům sice shovívavější než k ženám, přesto však muži posedlí svým zevnějškem neumí ani nechtějí následovat své předky a přijmout sebevědomou, bezpečnou mužnost středního věku. Zajímalo by mě, kolik dnešních „hráčů“ se po vzoru filmových hvězd a gayů vydá cestou steroidů a Viagry, aby se jim nakonec povedlo přesvědčit sebe samé, že *facelift Kennyho Rogerse* na nich bude vypadat líp než na něm. (Nebude, pánové. Pořád budete vypadat jako stará lesba, která už nemůže mrkat.) Na muže jistého věku, který tráví příliš mnoho času hledáním a snášením důkazů své virility je obzvlášť smutný zoufalý a nedůstojný pohled.

Co víc, protože heterosexuální muži neusilují o muže ale ženy, dostávají je biologické zákony do výrazné nevýhody. Stratég „game“ vystupující pod pseudonymem „*Heartiste*“ nedávno na svém webu umístil výsledky průzkumu online seznámk. Dva nejpohlednější muži dohromady obdrželi od žen 50 zpráv – nejatraktivnější žena za stejnou dobu odpovědí 536. Tato nerovnováha nikdy pochopitelně nezmizí – právě proto získává „game“ na popularitě mezi muži, usilujícími o zlepšení svých šancí.

Atraktivní muži s jistou mírou „game“ ji mohou hrát po většinu života a odnesou si spoustu dobrých historek. Nevelká menšina mužů odjakživa vedla prostopášný život – a někteří muži k tomu jsou dost možná stvořeni. Někteří z nich si to budou vyčítat, jiní ne.

Osud hrstky hráčů není tolik důležitý, otázkou je, jak dopadne společnost, jejíž členové se hromadně snaží jejich životní styl napodobovat. Prostopášnost sloužila jako forma rebelie, dnes je ale víc a víc součástí „programu“. Co se stane s méně atraktivními dvěma třetinami populace ve společenství, které atraktivitu a sexuální přitažlivost vyzvedlo na piedestal jako

nejvyšší hodnoty?

K žádné demokratizaci přitažlivosti nedojde. Tato vlastnost není mezi lidmi distribuována o nic rovnoměrněji než síla, velikost nebo inteligence. Svět je plný tlustých, ošklivých lidí. Hodně lze – a mělo by – vylepšit správným stravováním, cvičením a péčí, ale všechno má své meze. Někteří lidé prostě kdovíjak úžasně nevypadají. Dost z nich působí popravdě řečeno vcelku odpudivě a hrstka by nejspíš měla vycházet ven jen v noci, aby neděsili děti.

Tohoto krutého elitářského mechanismu přírodní hierarchie krásy si ženy byly vždy bolestně vědomy. Ve společenstvích organizovaných dle jiných ctností se mohly ženy soustředit na zbožnost nebo prostě náležitě plnění role matek. Jakmile byly ženy „sexuálně osvobozeny“, část feministek (zpravidla ty tlusté a ošklivé) se domnívala, že pomocí indoktrinace a společenského formování nám všem mužou natrvalo nasadit pivní brýle, s nimiž vypadá každá vypasená čarodějnice jako **Heather Locklear**. Kdyby tak jen vyráběli Barbie s realističtějšími proporcemi nebo v televizi ukazovali víc morbidně obézních lidí, do kyblíků se zmrzlinou by skanulo méně slz. Neustále nám nutí kampaně typu „**velká a krásná**“ a nutnost vymýcení diskriminace tlustých. Když podobné iniciativy zas a znovu selžou, bombardují nás mizernými klišé typu „krása tkví v oku pozorovatele“ nebo „krása se skrývá uvnitř“. Můžeme se k nepříliš pohledným lidem chovat s blahosklonnou povýšeností nebo se snažit chovat citlivěji, předstírat však, že jsou všichni srovnatelně krásní je podobně absurdní a falešné jako označovat každého za Einsteina.

Nikdo nestojí o Barbie s faldama a deobjektivizace žen je v rozporu s duchem přeseexualizované doby. **Andrea Dworkinová** prohrála a víc -náctiletých děvčat než kdy jindy sleduje tvrdou pornografii a učí se kroutit, hladit a polykat jako profesionálky. Kluci, které potkávám v posilovně, nechtějí hodně uzvednout nebo nabrat svaly. Dělají cviky, které jim „vyrýsuji“ tělo „pro dámy“. Zmíněné „dámy“ chodí do solárek, na plastiky prsou nebo se u tyče učí striptérské pohyby. Moje kamarádka, učitelka na střední škole v Kalifornii, se mi svěřila, že museli zrušit halloweenské kostýmy – děti už nechtějí vypadat strašidelně nebo roztomile. Jak dívky, tak hoši užívají svátku jako záminky pro obnažení co největší plochy nahé kůže.

Lidé mívali obyčejné, „slušné“ cíle. Založit rodinu, získat dobré místo, být dobrým občanem, křesťanem, člověkem. Dneska chce každý být „hráčem“ nebo pornohvězdou. Každý chce být právě tou opicí, o níž se chtějí otírat ostatní opice.

Těmto matriarchálním orgiím říkáme „pokrok“ a morální spásu a rozměr hledáme – v recyklování.

Sex je přirozenou a nepochybně zábavnou součástí života. Společnost, která z něj ale vytvoří iluzi poslední a jediné smysluplné věci, je groteskně úpadková. Pro většinu navíc takový stav znamená prázdnotu a nikoliv extázi.

Ve zdravě patriarchálních společnostech se muži překonávají, aby získali respekt a obdiv mužského kolektivu. Snaží se navzájem dokázat svou sílu, odvahu a schopnosti. Honosí se

svým renomé, vydobytým kontrolou nad svým tělem, činy a prostředím. Usilují o proslulost na základě svých dovedností, ne toho, koho a jak dobře ošoustají. A zcela jistě neplývají časem a úsilí na oslnění hloupých nán.

Vždyť někde si muž připravený na ženění nevěstu vybere a následně unese. V minulosti se muži oženili a prostě pokračovali ve svých životech. To se mi jeví jako zdravější způsob, zvláště poté, co jsem viděl, co může nabídnout druhá strana.

Nedávno jsem v dokumentu o amerických vojácích v Afghánistánu ‚Restrepo‘ viděl scénu vyjednávání Američanů s radou kmenových starších. Tu tvořila skupina smrtelně vážně vyhlížejících starých chlapů s dlouhými, hennou na rudo nabarvenými plnovousy.

Naši kmenoví „spojenci“ na hřbitovu říší mají dost svých problémů. Utírají si zadky holýma rukama, znásilňují mladé kluky a jejich zvyky by snesly zlepšení.

Přesto jsem při pohledu na jejich vážné výrazy neubráníl myšlence, kolik asi času tihle muži strávili nad otázkou: „Jsem sexy nebo ne?“

Poznámky DP:

[1] Donovan zde odkazuje na hru Treasure Adventure Game (TAG), ve které „téměř každý zaměstnanec GloboCorp, se kterými se hráč během hry setká, nadávají na její/jeho zaměstnání a říkají mu, jaké má štěstí, že se vydal za dobrodružstvím.“ Hra je rovněž charakterizována jako „zřetelně proti-korporátní“. (Review: Treasure Adventure Game, Medium Difficulty)

[2] V tomto smyslu „vyvinuté břišní svalstvo“, do češtiny často nevtipně překládané jako „vánočka“ nebo „pekáč buchet“. Původní inspirace je mnohem prozaičtější.

[3] Posilovací cvik. Ponecháno v originále, poněvadž český ekvivalent „soupažný tlak v lehu na rovné lavici s velkou činkou“ je poněkud nepraktický.

[4] Wikipedia uvádí poněkud neumětelský termín „umělci v balení žen“. V článku se držíme původního „pickup artists“.

[5] „Hra“ – podle knihy Neila Strausse *The Game: Penetrating the Secret Society of Pickup Artists*.

[6] K termínu „manosféra“ viz TheRedpill.cz („Vítejte na jedné malé výspě TRP filosofie na českém internetu. Cílem tohoto webu je uvést do diskuze o sexuální strategii a reálné sociální dynamice. Téma je určeno heterosexuálním maskulinním mužům, kteří se začínají stávat minoritou. To co včera bylo mužné, obrací feministický narativ v misogynii.“)

Úvaha Jacka Donovana *Everyone A Harlot* vyšla na stránkách autora. Původně vyšla na stránkách *Alternative Right* v roce 2012.